

ת"ד 3001/08/14 - מדינת ישראל נגד ראובן באבבאי

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

06 ספטמבר 2015

ת"ד 3001-08-14 מדינת ישראל נ' באבבאי

בפני
המאשימה
כב' השופט עופר נהרי

מדינת ישראל

נגד

הנאשם

ראובן באבבאי

ע"י ב"כ עו"ד אלון מור יוסף

הכרעת דין

הנאשם מזוכה מחמת הספק.

ביום 10/8/14 הוגש ע"י המאשימה כתב אישום אשר בו מיוחס לנאשם כי ביום 18/12/11 (כשלוש שנים לפני כן) עבר הוא עפ"י הנטען עבירות של אי מסירת פרטים ואי מסירת הודעה על תאונת דרכים - עבירות על תקנות 144(א)(3) ו-144(א)(4) לתקנות התעבורה יחד עם סעיף 38(2) לפקודת התעבורה (כך בכתב האישום).

בפרק העובדות אשר בכתב האישום נטען כי הנאשם נהג במכונית מסוג מזדה (מס' רישוי כמפורט) בסמוך לשעה 19:30 ברח' אלוף שדה ברמת גן והגיע לצומת עם כביש מס' 4 וכי הוא נסע שם עפ"י הנטען בעקבות רכב יונדאי (מס' רישוי כמפורט) הנהוג בידי אדם אחר וכי חרף היות הנאשם מעורב בתאונת דרכים שהתרחשה עפ"י הנטען עם הרכב המעורב (רכב היונדאי) אשר כתוצאה ממנה נחבל הנהג המעורב (נהג היונדאי) וניזוק רכבו, עזב הנאשם את מקום התאונה מבלי למסור פרטי זיהוי וזיהוי רכבו לנהג המעורב וגם לא דיווח על קרות התאונה לתחנת משטרה.

למען ההבנה יצוין כי לנאשם לא יוחסה ע"י המאשימה אחריות לגרימת התאונה.

אין גם בכתב האישום שהוגש כלפי הנאשם בתיק זה (לא בפרק העובדות ולא בפרק הוראות החיקוק) כל אמירה, פירוט, או התייחסות לאופן התרחשות התאונה הנטענת.

דברים אלה לעיל מצויינים כאן, בין היתר, משום שלא הוברר בנסיבות אלה מדוע בכל הכבוד אוזכר ע"י המאשימה, בפרק הוראות החיקוק אשר בכתב האישום, הסעיף 38(2) לפקודת התעבורה, שהרי, כידוע, סעיף 38(2) לפקודת התעבורה מורה כי מקום שהורשע אדם על עבירה מן התוספת השנייה **שגרמה לתאונת דרכים** בה נחבל אדם או ניזוק רכוש אזי דינו יהא... (כמפורט שם). אלא שתקנה 144 איננה מצויה בתוספת השנייה לפקודת התעבורה וגם אין מטבעה בהפרתה כדי לגרום לתאונה, שהרי מדובר בתקנה העוסקת בהתנהגות נהג לאחר קרות תאונה. תקנה 144 מצויה בתוספת הראשונה לפקודת התעבורה, אלא שהמאשימה בתיק זה ציינה כזכור בכתב האישום דווקא את סעיף 38(2) לפקודת התעבורה ולא את סעיף 38(1) לפקודת התעבורה.

כך או כך - מה שמצוי על הפרק בתיק זה - כעולה מכתב האישום שהוגש - הוא אך התנהגות נטענת מצד הנאשם לאחר

התאונה ולא דבר אחריות כלשהי להתרחשות התאונה. אגב, ענין אחרון זה גם ניכר כמעורר בכל הכבוד מידה של תמיהה שהרי מן הראיות שבחירה המאשימה להציג בתיק זה במסגרת דיון ההוכחות עולה שהטענה של הנהג המעורב (נהג היונדאי) היא כי הוא עמד עם רכבו ברמזור וכי אגב כך רכבו של הנאשם פגע בו מאחור. על כך יש באמירת אגב בלבד כאמור, אך לתהות כאמור, באם ככל שמבקשת המאשימה ליתן אמון בגירסת הנהג המעורב בפרשה זו, האם לא היה מצידה מלכתחילה מקום לבחון, לחקור, ובמידת הצורך להתייחס, גם לשאלת האחריות לתאונה מסוג זה של פגיעה נטענת של חזית-אחור, או לכל הפחות לציין דינמיקה נטענת זו אף בכתב האישום אשר כן הוגש וזאת לשם בחינת שאלת זהות הרכב הפוגע.

לסיכום היבטיים ראשוניים אלה ייאמר ויובהר אם כך כאמור, למען ההבנה, כי בפני בית המשפט מצוי כתב אישום שהוגש קרוב ל-3 שנים לאחר האירוע התאונתי; כתב אישום שבו נקובה הוראת חיקוק אשר על פניו ניכר כי איננה מתקשרת למהות האישום (הוראת סעיף 38 (2) לפק' התעבורה); וכתב אישום שאין בו כל התייחסות לאופן קרות התאונה הנטענת, בה בשעה שלכאורה - בהינתן דבר גירסת הנהג המעורב ובקשת המאשימה לאמצה - מעוררת תהייה מדוע.

אלא שכל אלה לעיל הן כאמור אמירות אגב, ולהלן, עיקריה של הכרעת הדין המזכה לגופה :

הנהג המעורב אישר כי בשעת האירוע שרר חושך (שעה 19:30 בחודש דצמבר).

הנהג המעורב גם הזכיר בעדותו שיתכן שהיה הוא לדבריו "תחת כאב, לחץ או התרגשות". (עדותו בעמ' 11 שורות 5-6 לפרוטוקול).

הנהג המעורב גם העיד כי הוא רשם את מספר הרכב בטלפון הנייד שלו.

לא הוברר לטעמי עד תום באיזו דרך ובאיזה עיתוי במהלך האירוע נרשם המספר בטלפון וכיצד נשמר.

לא הוברר עד תום האם נשמר קשר עין ע"י הנהג המעורב לכל אורך האירוע וכיצד נשמר בנסיבות המקום והזמן.

אכן, הנאשם קשר את עצמו בעדותו למקום האירוע ואולם לא הוכח לטעמי ברמה שמעבר לספק סביר כי לבטח ניתן לקבוע שמכוניתו של הנאשם, ולא אחרת, היא שפגעה ברכבו של המעורב.

הנהג המעורב תיאר השתלשלות עניינים שבה הוא והרכב המעורב נעצרים או מתעכבים יותר מפעם אחת.

דהיינו מדובר באירוע שבמידת מה התמשך.

לנוכח עדות המעורב עולה כי היו במקום כלי רכב נוספים.

יש אכן בהקשר זה לזכור שמדובר בצומת דרך אלוף שדה וכביש מס' 4 .

לא שוכנעתי ברמה הנדרשת בפלילים כי ניתן לשלול, בכל הכבוד, טעות אנוש בידי המעורב בזיהוי הרכב הפוגע ונהגו.

עוד לא עלה בידי המאשימה לשלול ולסתור את גירסת הנאשם - שגובתה אגב במידה נתונה במזכרים נ/1 ונ/2 (שערכה שוטרת) ואשר מהם עולה לכאורה, ולא נסתר, כי לא נמצא כל נזק במכונית בה נהג הנאשם.

ענין זה מתחדד לנוכח כך שלדברי המעורב הוא קיבל מכה "עצומה מאד" ברכב הג'יפ בו נהג וגם הגיש חשבונית לפיה לרכבו נגרם נזק של 20,000 ₪.

תוכן ואופן עדותו של המעורב, בכל הכבוד והערכה, לענין השתלשלות העניינים לאחר התאונה ונסיונותיו, לדבריו, "למנוע" מהרכב הפוגע לברוח לדבריו, מותירים לטעמי - שוב בכל הכבוד, את הרושם שלא ניתן לשלול כאמור טעות אנוש בזיהוי הרכב הפוגע.

ויובהר : אינני קובע כי טעה, אלא קובע כי לא ניתן לשלול כי טעה.

לא הוברר עד תום לטעמי כיצד זיהה הנהג המעורב את הרכב הפוגע מיד בסמוך לאחר שנפגעה מכוניתו מאחור, וכיצד גם נשמר קשר עין רצוף תוך מה שצוין ע"י המעורב כהתרגשות, כאב, ולחץ .

גם לא הוברר עד תום מדוע עולה לכאורה מהמזכר המשטרתי ת/7 כי לא בכדי עלה על הפרק ענין צילומים (בשאלות שהיפנתה בזמנו השוטרת עורכת המסמך למעורב) בעוד שמנגד הוברר בסופו של יום, בכל הכבוד, שבעצם אין כל צילומים.

יוזכר כי עסקינן במשפט פלילי בהליך זה וכי ולמעשה מבקשת כאן המאשימה את הרשעתו של נאשם על יסוד עדות יחידה .

בנסיבות אלה נדרשת זהירות יתרה טרם הרשעה .

לנוכח ההיבטים שנסקרו לעיל נותר לשיטתי ספק, העולה כדי ספק סביר, בדבר זהות הרכב שפגע בחלקו האחורי של הרכב המעורב בערב האירוע.

הדין הפלילי מכתוב כי שמספק שכזה ראוי שהנאשם יהנה .

והערה לסיום, ושוב באמירת אגב, ושוב בכל הזהירות והכבוד :

עיון בסיכומי ההגנה שהוגשו בכתב מלמד שההגנה בחרה לצטט בהם בהרחבה, ואף להפנות בסיכומיה כאל " ראיות תביעה", וזאת מתוך הודעה שמסר הנהג המעורב לאחר האירוע ואף מתוך הודעה נוספת שמסר הנהג המעורב במשטרה. (ראה נא את הסעיפים א(1) ו-(2) לסיכומי ההגנה).

בכל הכבוד והערכה, לא הובהר ע"י ההגנה לבית המשפט הכיצד במצב שבו הנהג המעורב היה עד בבית המשפט, ובמצב שהודעותיו במשטרה לא הוגשו כראייה במשפט זה, יכולה ההגנה להכניס לסיכומיה ציטוטים שלמים ותוכן מתוך הודעות אלה (שגם בוודאי לא זכו להיקף איזכור וציטוט שכזה במהלך הדיון) כאילו היה מדובר בראיות (הודעות אלה) שכביכול הוגשו ושכביכול מצויות בפני בית המשפט.

לסיכום:

תיק שבו לא הוכח, ברמה שמעבר לספק סביר, דבר מעורבות הנאשם, להבדיל אולי מאחר, בתאונה המדוברת, ומשכך - זיכוי של הנאשם מחמת הספק מן העבירות שיוחסו לו לפי תקנה 144 לתקנות התעבורה, ובוודאי בקשר לסעיף 38(2) לפקודת התעבורה.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, כ"ב אלול תשע"ה, 06 ספטמבר 2015, במעמד הצדדים

קלדנית: רינת אברג'ל